

Sygn. akt II Ca 962/17

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2018 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Banku S.A. we W.**

przeciwko **M. Ś.**

o zapłatę 1.169,12 zł

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 30 października 2017r., sygn. akt I C 754/17

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 962/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 października 2017r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego M. Ś. na rzecz strony powodowej (...) Bank SA we W. kwotę 1169,12 zł wraz z odsetkami, a ponadto orzekł o kosztach procesu i rygorze natychmiastowej wykonalności. W apelacji od powyższego wyroku pozwany w istocie zarzucił brak rozłożenia przez Sąd zasądzanego świadczenia na raty, w sytuacji gdy skarżący, jak podnosił, przez okres 2 lat, mając umiarkowany stopień niepełnosprawności, nie miał pracy, wobec czego cała jego rodzina (małżonka i dwoje uczących się dzieci) utrzymywała się z zarobków żony w wysokości płacy minimalnej. Od 23 października 2017r. pozwany pracuje w firmie ochroniarskiej również za wynagrodzeniem w wysokości płacy minimalnej.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja pozwanego nie jest uzasadniona. Istota tejże apelacji sprowadza się do negowania zaniechania przez Sąd pierwszej instancji zastosowania przepisu art. 320 kpc, a zatem zaniechania rozłożenia zasądzonej kwoty 1.169,12 zł na raty. Zgodnie zaś z powołanym przepisem rozłożenie w wyroku świadczenia na raty może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Ocena zasadności apelacji skarżącego sprowadza się zatem do analizy jego sytuacji (przez niego przedstawionej), pod kątem zaistnienia owych szczególnych okoliczności, o których mowa w powołanym przepisie. Odnosząc się zatem do wywodów pozwanego, przede wszystkim zauważyć należy, że zasądzona kwota, nawet odnosząc ją do dochodów jego rodziny, nie jest wysoka. Istotnym też jest, że brak pełnej realizacji przez pozwanego zobowiązań wobec Banku, wynikał z braku (jak sam podnosił) posiadania przez niego, przez okres około 2 lat zatrudnienia i finansowania wszelkich wydatków rodziny z dochodów z zatrudnienia jego małżonki. Gdy natomiast pozwany od 23 października 2017r., jak wskazał, posiada już zatrudnienie, to niewątpliwie jego sytuacja

uległa poprawie i to w takim stopniu, że jest on w stanie spłacić zasądzone świadczenie bez potrzeby rozkładania na raty. Nadto zauważyć też należy, że od daty wyrokowania przez Sąd pierwszej instancji do chwili obecnej upłynął już okres około 3 miesięcy i niezależnie od powyższych rozważań, także przez powyższy okres pozwany faktycznie również miał czas, aby bądź to do chwili orzekania przez Sąd Odwoławczy zgromadzić potrzebne środki, bądź też w tym okresie, dokonywać ratałnych wpłat, o które wnosił.

Z tych zatem przyczyn Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska skarżącego co do zasadności rozłożenia zasądzonych od niego roszczeń na raty, gdyż jednak brak było podstaw do przyjęcia, że wskazywana przez niego jego sytuacja materialna, stanowiła szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w powołanym art. 320 kpc, a który musi cechować się całkowitą wyjątkowością, zaś powyższa sytuacja pozwanego, choć z pewnością nie łatwa, takich znamion jednak nie nosiła.

Z powyższych zatem względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację.